

Ф.М. Бородин, І.В. Ващенко, Н.В. Грішина, О.А. Донченко, Н.М. Коряк, Г.В. Ложкін, Л.А. Петровська, М.І. Пірен, Н.І. Повякель, О.І. Шипілов). Різні галузі педагогічної та психологічної науки останнім часом викликають велике зацікавлення в проблематиці конфліктів, особливо це стосується освітнього менеджменту.

ОРІЄНТАЦІЯ ШКОЛЯРА НА ВИБІР ОСВІТНЬО-КВАЛІФІКАЦІЙНОГО РІВНЯ «КВАЛІФІКОВАНИЙ РОБІТНИК»

Білай Д.В.

(Полтава, Україна)

Професійно-технічна освіта виступає сьогодні важливим складником української системи освіти, надаючи людині можливість оволодіти знаннями, уміннями і навичками за певною професією. Здобути робітничу кваліфікацію можна в кількох типах закладів професійної освіти, серед яких – професійні училища, ліцеї, центри, навчально-курсіві комбінати тощо.

На противагу вищій освіті, професійна дозволяє якомога швидше (від кількох місяців до 3-4 років) опанувати затребувану на ринку праці професію і самостійно вирішувати власні фінансові проблеми завдяки заробіткам, що зростають разом із кваліфікованістю і досвідом працівника.

Водночас, існує низка проблем щодо розвитку професійної освіти, які потребують нагального вирішення.

Аналізуючи стан професійної освіти в Україні, М. Криволапчук наголошує, що «економічні та політичні перетворення в сучасній Україні вимагають від системи професійно-технічної освіти визначення основних напрямів розвитку механізмів адаптації в сучасних соціально-економічних умовах, що дає нове бачення ролі професійно-технічної освіти в державній політиці. Зростає необхідність її наукового супроводу, конструктивного використання українського та зарубіжного досвіду, врахування загальноосвітніх тенденцій розвитку економіки й людських ресурсів» [1, с. 95]. Проте не менш важливою є проблема орієнтації школярів на вибір затребуваних у суспільстві робітничих професій та професійних училищ як освітніх закладів, де б вони ці професії успішно здобули.

Тому загальноосвітня школа повинна розробляти форми і методи профорієнтаційної роботи, вільні від дискримінаційного підходу до робітничих професій як «другосортних», таких, що, не потребуючи вищої освіти, нібито засвідчують відсутність у тих, хто їх вибирає, достатніх здібностей. Практика засвідчує, що в дійсності кваліфікований робітник часто демонструє обдарованість іншого плану, що є загалом більш унікальним і затребуваним ресурсом, ніж інтелектуальні здібності, необхідні для навчання в закладі вищої освіти.

Водночас неможливо розробити довготривалу стратегію орієнтації школярів на робітничі професії, якщо ставлення до них не зміниться на державному рівні. Ми згодні з В. Новіковим, що в цій сфері «проблемними питаннями і надалі є пошук балансу між цілями держави, можливостями закладів профтехосвіти і інтересами роботодавців у забезпеченні ринку праці кваліфікованими робітничими кадрами. Вирішення цієї проблеми потребує

осучаснення системи навчання, систематичного складання прогнозів затребуваності професій та спеціальностей, удосконалення організаційних форм і збільшення фінансування державної системи профтехосвіти» [2, с. 129-130]. Тільки в єдності зусиль держави і педагогів до професійних училищ надходитимуть вступники не за залишковим принципом, а ті, які дійсно мають здібності до певної професії і успішно подолали хибні думки, які, на жаль, склалися останнім часом у суспільстві щодо другосортності професійної освіти. Потреба України у робітниках – майстрах своєї справи має бути в найближчі роки вдоволена.

Список використаних джерел:

1. Криволапчук М.В. Історія становлення та розвитку системи професійно-технічної освіти України / М.В. Криволапчук [Ел. ресурс]. – Реж. доступу до дж. http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/Npchdu_2013_226_214_19.pdf
2. Новіков В.М. Розвиток професійно-технічної освіти в умовах децентралізації системи управління в Україні / В. М. Новіков // *Demography and Social Economy*. – 2017, № 2 (30). – С. 126–137.

КОНЦЕПТУАЛЬНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ТА СТАНОВЛЕННЯ АНАТОМІЇ ЛЮДИНИ ЯК ПРИРОДНИЧОЇ ДИСЦИПЛІНИ

Білаш В.П., Біланова Л.П., Звягольська І.В.
(Полтава, Україна)

Науку можна визначити як особливий рід інтелектуальної діяльності, направлений на пізнання самої людини, навколишнього його світу і Всесвіту. Вона є продуктом історичного розвитку людства і його відображенням. Але в той же час в розвитку науки виявляються власні закони. Головний з них полягає в спадкоємності, яка виражається в поступовому накопиченні знань і передачі їх від одного покоління вчених наступним. В історичному плані простежується диференціація наук, коли від однієї материнської гілки відокремлюються і виростають дочірні галузі. Важливе значення має також взаємодія суміжних наукових дисциплін, на стику яких зароджуються нові галузі науки. В свою чергу, на всіх етапах історичного розвитку наука тісно пов'язана з практичною діяльністю людини [1]. Стан науки і її прогрес в кожен історичну епоху визначає ряд чинників. Розглянемо їх стосовно анатомії.

1. *Методи дослідження.* Свого часу академік І.П. Павлов писав: «Наука рухається поштовхами в залежності від успіхів, що робляться методикою. З кожним кроком методики вперед ми як би піднімаємося на ступінь вище, з якої відкривається нам широкий горизонт з небаченими раніше предметами». Історія дисципліни «Анатомія людини» – це в значній мірі історія розвитку методик, застосовуваних для пізнання форм і будови людського тіла. Через методику здійснюється і вплив на анатомію таких наук, як фізика, хімія, математика [4].

2. *Зв'язок з практикою.* Відносно анатомії це перш за все зв'язок з медициною, яка в усі часи була головним двигуном анатомії. Але й інші галузі практичної діяльності людини сприяли розвитку деяких розділів анатомії. Сюди